

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **M. F. C.**, narozená „X“, státní příslušnost Kubánská republika,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. OAM-334/ZA-
ZA14-P05-PD2-2014,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. OAM-334/ZA-ZA14-P05-PD2-2014, E. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobkyni podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě připomněla průběh správního řízení a namítala neaktuálnost a nedůvěryhodnost zpráv o zemi původu. Podle žalobkyně nelze očekávat, že zastupitelský úřad Kuby přizná porušování lidskoprávních závazků. V této souvislosti odkázala na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, podle kterého mají být informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné. Konkrétně namítla, že dva měsíce poté, co jí byla doplňková ochrana prodloužena, obdržel žalovaný dne 14. 11. 2016 Konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice, ze které vycházel v předmětném správním řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Podotkla, že žalovaný tedy vycházel z téměř dvou let staré zprávy. Domnívala se, že žalovaný tak nemohl zjistit skutkový stav věci. Poukázala na čl. 19 Směrnice Evropského parlamentu a Rady EU ze dne 13. 12. 2011, č. 2011/95/EU.

3. Vedle toho žalobkyně rozporovala závěry informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017, č. 913285/2017-LPTP, neboť Zastupitelský úřad České republiky nemá možnost vzhledu do vnitrostátních opatření Kubu. Podotkla, že jí není zcela jasné, jakým způsobem ke svým závěrům Zastupitelský úřad České republiky dospěl a označila tuto informaci za netransparentní a účelovou s cílem umožnit zamítání azylových žádostí kubánských státních příslušníků.
4. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že po návratu do země původu jí nehrozí věznění a špatné zacházení v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Namítala, že žalovaný postupoval ve správním řízení v rozporu s § 53a odst. 4 a § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu. Trvala na tom, že žalovaný neprovedl hodnocení závažnosti a trvalosti změn na Kubě. V řízení o prodloužení doplňkové ochrany je žalovaný povinen zkoumat, zda došlo ke změně okolností významné a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Žalovaný rovněž nezhodnotil její zranitelnost s ohledem na její zdravotní stav. Odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. 4 Az 68/2017, podle něhož Kuba nadále zůstává autoritativně-represivním státem komunistického typu, a proto situace žadatelů z Kubu vyžaduje zvlášť pečlivé a citlivé posouzení.
5. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nezabýval tím, zda by jí byla po návratu do země původu umožněna repatriace. Připomněla, že pokud kubánský občan opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců, pak dle migračního zákona se stává emigrantem a v zemi původu ztrácí svá práva. Emigrant může na Kubě strávit 2 měsíce s možností prodloužení na měsíce 3, nicméně pokud chce na Kubě získat zpět svá práva, musí podstoupit tzv. dobrovolnou repatriaci (mít na Kubě dům/byt, rodinu/přátele, kteří se za něho zaručí a podstoupí sledování imigrační policií). Žalobkyně poukázala rovněž na skutečnost, že podmínkou repatriace je prokázání možnosti postavit se v zemi původu na vlastní nohy s prokázáním dostatečné míry finanční soběstačnosti. Žalobkyně však poukázala na skutečnost, že je osobou zdravotně postiženou a žalovaný nepředložil dostatek důkazů, že i přesto může vycestovat na Kubu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na několik internetových zdrojů. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkazuje na dekret z roku 2012, který novelizuje migrační zákon. Podotkla, že legislativní změna se na Kubě udála ještě před jejím udělením doplňkové ochrany. Domnívala se, že žalovaný pouze hledá důvod pro neprodloužení doplňkové ochrany. Poukázala na skutečnost, že žalovaný sám v napadeném rozhodnutí uvedl, že zákonná úprava je respektována ve většině případů a že ve většině případů nejsou osoby, které se vrátily do vlasti, sledovány. Podle žalobkyně žalovaný připustil existenci těchto praktik, z čehož dovodila, že situace se na Kubě trvale nezměnila. Poukázala na informace nashromážděné žalovaným, který z nich dovodil zcela Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odlišné závěry.

6. Žalobkyně namítala, že důkaz migračním zákonem Kuby jako cizozemskou veřejnou listinou nebyl proveden v souladu s § 53 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní řízení bylo podle žalobkyně zatíženou vadou nezákonnosti důkazního prostředku a za ještě větší pochybení považovala skutečnost, že zpráva byla pořízena samotným pronásledovatelem.
7. Vedle toho žalobkyně namítla, že je praktikující křesťankou. Uvedla, že na Kubě byla svědkyní Jehovovo, a proto má obavu, že v zemi původu bude pro své vyznání pronásledována, podrobena výslechům a špatnému zacházení. Na potvrzení svého tvrzení odkázala na článek Církve na Kubě jsou zastrášované z webových stránek www.christnet.eu. Podotkla, že žalovaný se ve vztahu k náboženské svobodě nedovolává změny poměrů, a proto není vadou, že zpráva, na níž odkazuje, pochází z roku 2009. Dále odkázala na články ze stránek www.gfbv.de (Německá biskupská konference).
8. Žalobkyně namítala, že žalovaný neprovedl důkazy, které mu předložila. Konkrétně uvedla, že žalovanému předložila Návrh usnesení Evropského parlamentu o lidských právech na Kubě ze dne 13. 11. 2018, zprávu Human Rights Watch – Kuba, leden 2018, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2017 a článek z Wikipedie o lidských právech na Kubě. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že tyto dokumenty jako podklad pro vydání rozhodnutí nevyužil, neboť se nijak nevztahují k případnému nebezpečí vážné újmy, kterému by měla žalobkyně čelit v případě návratu do vlasti. Žalobkyně se domnívala, že žalovaný neprovedl jako důkaz aktuálnější zprávy o její zemi původu, ale opíral se o dva roky staré informace Zastupitelského úřadu České republiky v Havaně a Zastupitelského úřadu Kuby v České republice. Pozastavila se nad tím, že žalovaný se k vyjadřuje k obsahu překládaných materiálů, aniž si je nechal přeložit. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 1927, č. j. 10116/27. Žalobkyně dovodila nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného a porušení jejího práva být slyšena správním orgánem.
9. Závěrem žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, který dovodil, že prokázání změny politické a bezpečnostní situace na Kubě od června 2015 (tedy v době, kdy mezinárodní ochrana byla žalobkyni udělena) po následujících 24 měsících nepřichází v úvahu, jelikož podklady obsažené ve správním spisu jednoznačně svědčí o stálosti těchto poměrů. Shrnula, že žalovaný porušil § 23c zákona o azylu, § 53a odst. 4 ve spojení s § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu, § 53 odst. 4 správního řádu, § 50 odst. 3 správního řádu a § 14a zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a trval na tom, že zjistil skutečný stav věci, případ hodnotil ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Podotkl, že žalobkyně v rámci pohovoru jako jediný důvod pro prodloužení doplňkové ochrany uvedla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ekonomické důvody a snahu žít s nevlastní dcerou v České republice. Připomněl, že žalobkyně sama uvedla, že se státními orgány a bezpečnostními složkami v zemi původu neměla nikdy žádné problémy, a z vlasti vycestovala zcela legálně. Žalovaný poukázal na skutečnost, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní, přičemž v napadeném rozhodnutí žalobkyni upozornil na možnost zlegalizování si pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Námitku žalobkyně týkající se čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech z roku 1966 žalovaný uvedl, že žalobkyně takové skutečnosti ve správním řízení netvrdila a v zemi původu veřejně nevystupovala. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně byla dne 3. 1. 2019 v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s podklady rozhodnutí, sdělila, že má záznam o situaci na Kubě, ale nemá ho s sebou, k nashromážděným podkladům se nechtěla vyjadřovat. Navrhla doplnění důkazů CD nosičem, přičemž k předložení jí správní úřad dal lhůtu do 14. 1. 2019. Doplnila, že sama se ve zprávách na CD nosiči neobjevuje, jde o všeobecnou situaci na Kubě. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně přeložila celou řadu důkazů, které pečlivě zhodnotil. Přílohy, které žalobkyně doručila dne 14. 1. 2019 v anglickém jazyce, byly bez přímé či obsahové souvislosti k žalobkyni, a měly jen doplňující charakter k dokreslení situace na Kubě. Podotkl, že jím nashromážděné informace pocházejí z objektivnějších, lépe identifikovatelných, aktuálnějších, respektovaných a mezinárodně uznávaných zdrojů. Žalovaný připustil, že vzal žalobkyni předložené podklady na vědomí, ale jako podklad pro rozhodnutí je nevyužil. Námitku ohledně porušení § 23c zákona o azylu označil za neopodstatněnou, neboť nashromážděné podklady neodporují charakteristikám uvedeným v tomto zákonném výčtu, který není taxativní.

11. Žalovaný nesouhlasil s neobjektivností podkladů získaných z Velvyslanectví České republiky, neboť poskytují služby pro kubánské občany v obecné rovině bez vazeb na jakoukoliv konkrétní osobu. Překlad pořízený ze 44. čísla Úředního věstníku Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 nemá jakoukoliv vazbu na žalobkyni. Podotkl, že mu není známo, že by soudy hodnotily tyto materiály jako problematické. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, který dovodil, že nelze přičítat k tíži žalovanému, který ve sporném případě postupoval ve prospěch žalobkyně. K zásadě non refoulement odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 1 Az 18/2008 se zdůrazněním skutečnosti, že v daném případě rozhodnutí nevede ještě k tomu, že by žalobkyně byla vydána do země původu či vyhoštěna. Existují dle žalovaného ještě další procesní nástroje, které by tomu mohly zabránit. Zdůraznil, že pokud chce žalobkyně setrvat na území České republiky, měla by postupovat podle zákona o pobytu cizinců. Trval na tom, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádnou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný se po řádném poučení, že můžou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

3/2019

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 21. 9. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, že i nadále existují důvodné obavy, že v případě jejího návratu na Kubu by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy, ohrožení důstojnosti, možné nelidské a ponižující zacházení nebo trestání ze strany kubánských státních orgánů ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Rovněž se domnívala, že trvají důvody, pro něž jí byla doplňková ochrana udělena. Na podporu svých tvrzení odkázala na zprávu Human Rights Watch o stavu lidských práv ve světě za rok 2018, podle níž Kubánská vláda pokračuje v potlačování a trestání opozice a lidí kritických k vládě; na zprávu Ministerstva vnitra Spojených států amerických o stavu lidských práv za rok 2017, podle níž mezi nejzávažnější problémy patří mučení vězňů, politicky motivované zatýkání, neexistence nezávislých soudů a odpírání práva na spravedlivý soudní proces, a na zprávu Amnesty International za roky 2017/2018, podle níž dochází k nezákonnému zadržování osob, k potlačování svobody tisku a v zemi nesmí působit organizace sledující dodržování lidských práv. Doplnila, že dne 30. 7. 2018 spadla ze židle při věšení záclon, v důsledku čehož prodělala operaci páteře. Na Kubě by léčba dle žalobkyně byla složitá. Rovněž se ozvala její zranění z autonehody na Kubě. Téhož dne požádala o prominutí zmeškání úkonu ze zdravotních důvodů.
15. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, uskutečněného dne 13. 11. 2018 za přítomnosti tlumočníka z jazyka španělského, žalobkyně nevěděla, z jakého důvodu jí byla udělena doplňková ochrana. Domnívala se, že to mělo souvislost s jejím náboženským přesvědčením. Uvedla, že na Kubě byla pro své náboženské přesvědčení kriminalizovaná. Při první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevěděla, zda o tom má mluvit. V České republice patří k evangelické církvi, jejím pastorem je pan Š. Na Kubě patřila k svědkům Jehovovým, nicméně obě církve věří v Boha. Pracovníci CDR ji slovně napadali, úřady proti její osobě nezasahovaly, nicméně při útoku sousedů jí nepomohly. Aby mohla vycestovat do České republiky, musela prodat domek. Doplnila, že je po operaci páteře, v níž má 4 šrouby. S manželem spolu již nežijí, podala žádost o rozvod. Není v kontaktu se svými sourozenci na Kubě. Má kontakty v uměleckém světě, ale nikoliv na Kubě, ale ve Španělsku. Rovněž má kontakty s křesťany, ale ne na Kubě. Od příjezdu do České republiky na Kubě nebyla ani na návštěvě. V případě návratu na Kubu neví, kde by bydlela, nemá peníze, nemá tam práci. Nikdo tam nikomu nepomůže. Obává se postihu ze strany úřadů v souvislosti s vyznáním. Stát má v církvi nasazené agenty, jsou tam výbory CDR, i proto na Kubě měla psychické problémy. S Kubou ji už nic nepojí, v České republice se cítí dobře, ačkoliv má zdravotní problémy a potíže s nervy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobkyně doložila posudek o invaliditě, z něhož vyplývá, že pro zdravotní potíže nemůže pracovat.

16. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal opis z evidence rejstříku trestů; Konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice (uloženo z internetu dne 14. 11. 2016) o službách pro kubánské občany; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 91328/2017-LPTP ze dne 15. 3. 2017 o cestování do zahraničí, cestovních dokladech, registraci na zastupitelském úřadě, pobytových statusech v zahraničí a situaci po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a po neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany; Úřední věstník Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 o zákonném nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312, „zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizovaném znění zákona č. 1312, „zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, včetně prováděcích předpisů a novelizovaných nařízení; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv v roce 2016; Výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018, která se zabývala svévolným zatčením a vězněním, právy pracujících, právem na vzdělání a mezinárodní kontrolou; Výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018, která se zabývala svévolným zadržováním a krátkodobým vězněním, svobodou projevu, politickými vězni, cestovním omezením, podmínkách ve věznicích, pracovními právy, obránci lidských práv a mezinárodními aktéry; zprávu Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – Kuba, která se zabývala volebním procesem, politickou pluralitou a účastí na politickém dění, fungováním vlády, svobodou projevu a vyznání, právem sdružovat se a organizovat se, právním státem, osobním autonomií a právem jednotlivce. Žalobkyně byla dne 3. 1. 2019 za přítomnosti tlumočníka seznámena s nashromážděnými podklady rozhodnutí. Uvedla, že má záznamy o situaci na Kubě, ale nikoliv s sebou. K nashromážděným podkladům se nechtěla vyjadřovat. Navrhla doplnění podkladů nosičem CD, které pro ni připravuje přítel a které bude obsahovat všeobecné informace o Kubě a o nedodržování lidských práv na Kubě. Sama se ve zprávách na nosiči CD neobjevuje, ale budou tam věci, které ji zasáhly. Kubu nechtěla opustit, ale pro nedodržování lidských práv byla k odchodu nucena. Žalovaný jí určil lhůtu k doložení podkladů do 14. 1. 2019. Žalobkyně uváděla, že za nejobektivnější považoval zprávu Spojených států amerických, neboť tam žije velké množství Kubánců. Nic dalšího uvést nechtěla.
17. Dne 14. 1. 2019 žalovaný obdržel dokumentaci v anglickém jazyce, která měla zmapovat politiku lidských práv na Kubě. Konkrétně šlo o zprávu European Parliament ze dne 13. 11. 2018, č. B8-0532/2018; zprávu Human Rights Report – Cuba 2017, zprávu Human Rights Watch z ledna 2018 – Cuba a článek z Wikipedia – Human rights in Cuba.
18. Ze správního spisu sp. zn. OAM-334/ZA-ZA14-2014 soud zjistil, že žalobkyni byla rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. OAM-334/ZA-ZA14-HA18-2014, udělena doplňková ochrana z důvodu že situace na Kubě je natolik neupokojivá, že nezaručuje bezpečný návrat žalobkyně do země původu. Zároveň žalovaný uvedl, že nelze vyloučit závažné problémy s kubánskými státními orgány, jejichž dopad na život a zdraví žalobkyně není žalovaný schopen předvídat. V rozhodnutí bylo poukázáno na skutečnost, že sice byla zrušena povinnost žádat o povolení k výjezdu do ciziny, ale v rámci boje proti odlivu mozků se stále regulovaly výjezdy některých osob a zůstávaly v platnosti přísné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínky pro získání pasu. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016, č. j. OAM-334/ZA-ZA14-VL18-PD1-2014, žalobkyni doplňková ochrana prodloužena o 24 měsíců.

19. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 písm. b) platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
20. Dle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Dle odst. 2 platí, že při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmou odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.
21. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
22. Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
23. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež má dle žalobkyně spočívat ve skutečnosti, že žalovaný neprovedl jí předložené dokumenty jako důkaz a hodnotil je, aniž si je nechal přeložit. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný na straně 5 - 6 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že žalobkyni doručené dokumenty pečlivě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zhodnotil. Konstatoval, že dokumenty jsou bez přímé souvislosti se žalobkyní, mají doplňující charakter o situaci na Kubě. Zasláné dokumenty vzal na vědomí, ale jako podklad pro rozhodnutí je nevyužil, neboť se nevztahují k nebezpečí vážné újmy, kterému měla žalobkyně po návratu do vlasti čelit. Z důvodu hospodárnosti žalovaný nepřistoupil k překladu do jazyka českého. Žalovaný tedy k doklady zasláné žalobkyní prostudoval, nicméně současně vysvětlil, proč je nepoužil jako podklad pro rozhodnutí. Žalovaný nezjistil žádný reálný fakt, na základě kterého by dospěl k závěru o reálně hrozící vážné újmě žalobkyně. Toto odůvodnění vyhodnotil soud s přihlédnutím k okolnostem případu a zejména k vlastním tvrzením samotné žalobkyně jako dostačující a napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Soud dodává, že žalobkyně spíše než s odůvodněním neuzití zasláných dokumentů jako podkladu pro rozhodnutí nesouhlasí se závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.

24. Dále se soud zabýval tím, zda žalovaný zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně totiž namítla, že žalovaný tuto zákonem uloženou povinnost nesplnil. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vycházel ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-334/ZA-ZA14-2014. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, že i nadále existují důvodné obavy, že v případě jejího návratu na Kubu by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy, ohrožení důstojnosti, možné nelidské a ponižující zacházení nebo trestání ze strany kubánských státních orgánů ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Rovněž se domnívala, že trvají důvody, pro něž jí byla doplňková ochrana udělena. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal další podklady (výpis z rejstříku trestů a další informace a zprávy o situaci na Kubě).
25. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58 (dostupný na www.nssoud.cz), „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda se okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí, řádně se vypořádal s tvrzením žalobkyně v rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (ekonomickými a náboženskými důvody), a postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky doplňkové ochrany žalobkyně nesplňuje, neboť žalobkyni byla doplňková ochrana udělena výhradně z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť žalobkyně přesáhla po vycestování z vlasti zákonem (kubánským migračním zákonem) předvídanou dobu, na kterou měla vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů jí tak hrozily problémy, které by mohly v této souvislosti dosáhnout až jejího zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s její osobou.
26. Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k tvrzením žalobkyně v rámci pohovoru k prodloužení doplňkové ochrany, důkazy vyhodnotil, a to i ty zasláné žalobkyní, ačkoliv Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

je nevzal za podklad pro rozhodnutí, a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobkyní vznesenou námitku za nedůvodnou.

27. Soud přdestírá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).
28. Žalobkyně namítala, že splňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Soud však po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že v předmětné věci se skutečně okolnosti, které vedly u žalobkyně k udělení doplňkové ochrany, změnily do té míry, že zanikl důvod, pro který byla udělena a následně jednou prodloužena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018-64).
29. Je to z toho důvodu, že v době, kdy žalobkyni byla udělena doplňková ochrana, a poté jednou prodloužena, se jednalo v případě žalobkyně o udělení doplňkové ochrany proto, že žalovaný nemohl vyloučit přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu v souvislosti s návratem do země původu.
30. V době, kdy bylo rozhodováno o doplňkové ochraně a jejím prodloužení, tj. dne 15. 9. 2014 a 5. 9. 2016, byla situace žalobkyně úplně jiná, než je v současné době. Situace na Kubě zaznamenala značný obrat. Došlo k novelizaci migračního zákona č. 1312 ze dne 20. 9. 1976, a to dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012. Soud dal žalobkyni za pravdu, že již v době rozhodování o udělení a prodloužení doplňkové ochrany byla tato novela v platnosti. Nicméně každá změna chce čas. Žalovaný si nemohl být jistý, jak rychle se změna migračního zákona projeví, a proto z důvodu opatrnosti žalobkyni doplňkovou ochranu přiznal. Výše nastíněnou situaci se zabýval již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41 (dostupný na www.nssoud.cz) dovodil, že „*Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovateli udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému nelze v tomto postupu vytýkat pochybení.*“
31. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, na který žalobkyně odkazovala, se na daný případ nevztahuje, neboť žalobkyně není homosexuálně orientovaná a v zemi původu jí nebylo ze strany státní orgánů podle jejích slov ubližováno. Nicméně žalobkyni byla doplňková ochrana, která jí byla jednou prodloužena, udělena z důvodu, že v jejím případě nešlo vyloučit přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy pro překročení doby vycestování z Kuby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. Situace žalobkyně se tedy změnila v tom, že migrační zákon prodělal radikální změnu, která žalobkyni po návratu do vlasti po překročení doby vycestování neohrožuje, a postoj kubánských orgánů k navrátilcům lze považovat již za ustálený. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že novelizované znění migračního zákona bylo v platnosti již v době udělení a prodloužení doplňkové ochrany žalobkyni (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 27/2010 – 87).
33. K námitce žalobkyně, že žalovaný své závěry vyhodnotil v rozporu s provedenými důkazy, nashromáždil neaktuální a nedůvěryhodné zprávy, k nezákonnosti důkazního prostředku a neprovedení jí předložených důkazů, v čemž spatřovala porušení jejího práva být slyšena a vadu nezákonnosti soud uvádí, že žalovaný je vázán zásadou volného hodnocení důkazů. Správní řád ani zákon o azylu nestanoví pravidla, a ani stanovit nemůže, z nichž by mělo vycházet jak hodnocení jednotlivých důkazů, tak hodnocení jejich vzájemné souvislosti (§ 34 odst. 5 správního řádu). Je tomu tak proto, že hodnocení důkazů je složitý myšlenkový postup, jehož podstatou jsou jednak dílčí a jednak komplexní závěry správního orgánu o věrohodnosti obsahu provedených důkazů, jež jsou pak podkladem pro závěr o tom, které skutečnosti má správní orgán za prokázané a které tvoří zjištěný skutečný stav. Závěr, k němuž žalovaný, dospěl, a na jehož základě bylo rozhodnuto o neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni, má oporu v provedeném dokazování a není v rozporu s pravidly logického myšlení. Provedené důkazy žalovaný vyhodnotil v mezích svého volného uvážení, přičemž nepřekročil jeho zákonné meze. Ze správního spisu je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný při svém hodnocení důkazů vycházel. Mezi těmito podklady je i zpráva Human Rights Watch – Kuba, leden 2018, kterou žalobkyně žalovanému zaslala v anglickém znění dne 14. 1. 2019. Situaci o stavu dodržování lidských práv na Kubě se zabývají i další žalovaným nashromážděné podklady, a to konkrétně Výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 a zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – Kuba. Proto i tuto námitku shledal soud jako nedůvodnou.
34. Soud neshledal pochybení správního orgánu při hodnocení jednotlivých důkazů ani v tom směru, že žalovaný jako podklad pro rozhodnutí nezařadil žalobkyní zaslané dokumenty, neboť žalovaný zhodnotil jejich obsah a shledal, že se nevztahují ke konkrétnímu případu žalobkyně.
35. K namítané neaktuálnosti podkladů soud uvádí, že je pravdou, že správní orgán má vycházet z aktuálních podkladů. V tomto směru soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany dne 21. 9. 2018. Žalovaný po podání žádosti začal shromažďovat podklady pro rozhodnutí. Samotné rozhodnutí žalovaný vydal dne 21. 2. 2019, avšak jak vyplývá z protokolu o seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí, nashromážděné podklady k rozhodnutí měl již 3. 1. 2019, tedy tři měsíce po žalobkyní podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Aktuálnost žalovaným shromážděných podkladů má tak soud za dostatečnou. Žalobkyně měla v průběhu správního řízení možnost se k podkladům vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, pro případ, že by je shledala nedostatečnými. Jak soud uvedl výše, žalobkyně svého práva využila a v žalovaným určené lhůtě doplnila dokumenty, které měly prokázat celkovou situaci na Kubě. Jiné prohlášení k podkladům nashromážděným žalovaným nenamítala a další doplnění těchto podkladů nenavrhovala. Samotné rozhodnutí je pak dostatečně a přesvědčivě zdůvodněno. Žalovaný se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, jež Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně v průběhu řízení uváděla, a které by mohly odůvodňovat prodloužení doplňkové ochrany. Tato námitka tedy není důvodná.

36. K námitce nedůvěryhodnosti Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016, soud sděluje, že se jedná o překlad do češtiny volně dostupných informací z internetových stránek Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, jejichž obsahem je rozsah konzulárních služeb, jež zastupitelský úřad Kuby svým občanům poskytuje, a popis jejich využívání. Jedná se např. o sňatek, rozvod, vydání nového cestovního dokladu, žádost o repatriaci atd. Nejedná se tedy o zprávu o bezpečnostní a politické situace a úrovni dodržování lidských práv na Kubě, jež by zastupitelský úřad zkresloval nebo měl důvod zkreslit. Tuto informaci si žalovaný opatřil za účelem zjištění možnosti realizace návratu kubánských občanů zpět do vlasti, přičemž zastupitelskému úřadu jméno žalobkyně nikterak nesděloval.
37. Důvodnou neshledal soud též námitku nepřipustnosti důkazu cizozemskou listinou, kterou má být migrační zákon Kuby. Obsah cizího práva může rozhodovací orgán zjistit svou vlastní činností, k zjištění obsahu takového práva se použijí všechna potřebná opatření. Žalovaný si zajistil překlad migračního zákona Kuby do českého jazyka, což považuje soud za dostačující pro zjištění jeho obsahu. Správní orgán proto neměl povinnost provádět cizozemský zákon jako důkaz veřejnou cizozemskou listinou. K námitce žalobkyně, že důkazní prostředek v podobě listiny kubánského migračního zákona byl proveden v rozporu s ust. § 53 odst. 4 správního řádu, soud uvádí, že námitky žalobkyně v tomto směru jsou zcela liché. V ust. § 53 odst. 4 správního řádu je totiž zakotveno, že pokud mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu, nestanoví jinak, musí být pravost úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států ověřena orgány k tomu příslušnými. Z právě uvedeného je zřejmé, že dotčené ustanovení se vztahuje „toliko“ k pravosti úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států. To však není případ listiny kubánského migračního zákona, kterou si opatřil žalovaný, neboť ta neobsahuje ani úřední razítko, ani podpis orgánu cizího státu. Soud se tedy neztotožnil s žalobní námitkou, že listina kubánského migračního zákona měla být ověřena orgány k tomu příslušnými dle ust. § 53 odst. 4 správního řádu.
38. Žalovaný postupoval obdobně jako při opatrování si podkladů jiných včetně zpráv o zemi původu, soud k takovému postupu nemá výhrad.
39. Pokud jde o možnost repatriace žalobkyně, jedná se převážně o problematiku, jež je potřeba případně řešit v řízeních dle obecného cizineckého práva. V řízení o udělení mezinárodní ochrany je možné zabývat se touto problematikou pouze do míry, v jaké by kvůli těmto okolnostem žalobkyni reálně hrozily vážná újma či pronásledování. Ve vztahu k repatriaci žalobkyně konkrétně uvedla, že by musela na Kubě mít dům nebo byt a rodinu či přátele, kteří by se za ni zaručili a podstoupili by sledování imigrační policií. Určité komplikace při repatriaci pronásledování ani vážnou újmu dle soudu nepředstavují. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 15. 3. 2017 vyplývá, že kubánské migrační orgány mají velmi přesný přehled o tom, kdo zemi opouští, kdo naopak přijíždí a kdo aktuálně v zemi pobývá, osoby vracející se do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí nejsou v drtivé většině případů kubánskými úřady soustavně sledovány, jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí nemá ve většině případů negativní následky na jejich další život na Kubě. Vedení přehledu o přicestování, vycestování a pobytu osob je obvyklou a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

legitimní činností státních orgánů, která nepředstavuje pronásledování ani vážnou újmu. Jde-li o soustavné sledování, nedochází k němu v drtivé většině případů a u žalobkyně není zřejmé, proč by k němu docházet mělo, když k tomu dochází v případech aktivistů, kteří mají výhrady k režimu na Kubě. Žalobkyně takovým aktivistou nebyla a nikdy s úřady na Kubě problémy neměla. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně posoudil, že občanům Kubu již po dlouhém pobytu v zahraničí nehrozí pronásledování ani skutečné nebezpečí vážné újmy; tato skutečnost jasně vyplývá z podkladů, zejm. adresné informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 15. 3. 2017. Tento závěr v obdobných věcech ostatně učinil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, i ve své navazující judikatuře.

40. K námitce žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se čl. 8 Úmluvy, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, přičemž jejím vycestováním by došlo k porušení práv na rodinný a soukromý život, soud doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany či neprodloužení již udělené mezinárodní ochrany za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a po splnění podmínek v tomto zákoně uvedených by měl možnost získat status zákonně pobývající osoby na území České republiky.
41. Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si cizinec vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.
42. S ohledem na shora uvedené a po prostudování dané věci soud konstatuje, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobkyně z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobkyně pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musela opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu její nepřítomnosti by nedošlo k narušení rodinných vazeb, neboť žalobkyně se svým manželem již nežije, podala žádost o rozvod. Jiné příbuzné v České republice nemá, pouze nevlastní dceru svého manžela, brzy exmanžela. Naopak na Kubě má sourozence, ačkoliv s nimi dlouho nebyla v kontaktu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze samotného tvrzení žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

43. Jinak řečeno – případně vycestování žalobkyně neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobkyně. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobkyni nic nebrání ve vycestování na Kubu a ze založených zpráv ve správním spise, k jejichž seznámení žalobkyně dorazila, vyplynulo, že žalobkyni by žádné nebezpečí či újma při návratu na Kubu nehrozilo, a to ani z tvrzených náboženských důvodů, kterými se žalovaný zabýval na straně 8 – 9 napadeného rozhodnutí.
44. Za této situace má tedy soud za to, že žalobkyně již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a je zcela evidentní, že ani vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
45. Pro úplnost soud podotýká, že žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda byl dán důvod pro udělení azylu žalobkyni. V žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně žádný takový relevantní důvod netvrdila ani sám žádný takový důvod v rámci své úřední činnosti neshledal.
46. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
47. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 4. května 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)